В одній долині, під горою,
Високий явір зеленів;
Край берега над чистою водою
Широкі віття розпустив;
Листочки з вітриком, жартуючи, шептались:
— Ану, голубчику, ще, ще дихни!
— Бач, братику, які ми повдавались
Веселії Шелестуни!
Якби не ми з тобою шелестіли,
То хто б долину звеселяв
І з ким би ти тут, вітрику наш милий,
Гуляючи, любенько жартував?
Що б тут було без нас? Краса якая?
Бур'ян та осока;
Була б долинонька неначе пустка тая,
А подивись, тепер вона яка!
До нас зозуленька у гості прилітає
І весело кує, як в тихому кутку;
Вівчарик на сопілку грає
Під явором, у холодку;
Співає соловей, неначе у садочку,
А серед ночі, в тихий час,
Тут мавочки гуляють у таночку
І ясний місяць дивиться на нас.
— Коли б не ми, то й ви б не шелестіли,-
Коріння загули із-під трави,-
Коли б ми вам не піддавали сили,
То не бриніли б ви...
— Чого сюди Корінням озиваться? —
Зашамотіли Листя угорі.-
Ви що, а ми он що! До нас вам не рівняться,
Лежали б мовчки у своїй норі...
— Тіпун вам на язик! Раденькі, що дурненькі! —
Коріння знов озвалися до них.-
І ви самі, і ваші витребеньки —

Розумному на сміх;
Не розуміючи, лепечете, як діти;
Гріх зневажати нас!
Хоч у землі судилося нам жити,
А все-таки ми дбаємо про вас.
Не красувався б тут і явір сей високий,
Сказати в добрий час,
Такий рясний, хороший та широкий:
І силу, і красу він має терез нас.
Минеться літечко, тоді по божій волі
Ми заснемо до другої весни,
І ви пожовкнете, лежатимете долі,
Дурненькії Шелестуни.
І після' вас другії листя будуть,
Цвістиме все, як і тепер цвіло,
Зозуля, соловей і вітрик вас забудуть,
Неначе вас і не було...

І між людьми такі ж бувають,
Як і на яворі, Шелестуни;
Нехай же баєчку вони
На вус собі мотають.
(1891)